

ประกาศแก้ไขพระราชบัญญัติจัดการศุขาภิบาล

หัวเมือง ร. ศ. ๑๒๗

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า เมื่อ พระพุทธศักราช ๒๔๕๑ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติจัดการศุขาภิบาลตามหัวเมือง ร. ศ. ๑๒๗ ในพระราชบัญญัตินั้นมีวิธีจัดการศุขาภิบาลเป็น ๒ อย่าง คือ ศุขาภิบาลสำหรับเมือง อย่าง ๑ ศุขาภิบาลสำหรับตำบลอย่าง ๑ และ การศุขาภิบาล ทั้ง ๒ อย่าง นั้นก็ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้จัดตั้งได้เป็นหลักฐานหลายแห่งแล้ว แต่การที่พึงจะจัดได้ตามพระราชบัญญัตินั้น มีแต่

ราษฎรซึ่งตั้งบ้านเรือน อยู่ในที่ ประชุมชนจำพวกเดียวกัน ได้รับประโยชน์ ในการศุขาภิบาล บัดนี้ ทรงพระราชดำริเห็นว่า ควรขยาย การศุขาภิบาล ทำนอง คล้ายคลึงกันออกไปตามท้องที่หัวเมืองเท่าที่จะจัดได้ เพื่อให้ราษฎร ในท้องที่เหล่านั้น ได้รับประโยชน์ บ้างตามสมควร อีกประการหนึ่งหน้าที่ และอำนาจ ของกรรมการ ที่ได้วางไว้ใน พระราชบัญญัติ นั้น ยังไม่ สอดคล้อง กับ การงานอยู่บ้าง สมควรที่จะแก้ไขข้อความบางมาตรา เพื่อให้เป็นการ สอดคล้อง และเรียบร้อย ในทาง ที่จะจัดการศุขาภิบาลสืบไป จึง ทรงพระกรุณา โปรดเกล้าฯ ให้ แก่ พระราชบัญญัติ จัดการศุขาภิบาล ตามหัวเมืองบาง มาตรา ดังต่อไปนี้

ในหมวดที่ ๒ เฉพาะมาตรา ๕ ให้แก้ไขมาตราต่อไปนี้แทน
 “มาตรา ๕ วิธีจัดการศุขาภิบาลให้มีเป็น ๒ อย่าง คือ ศุขาภิบาล เมือง อย่าง ๑ ศุขาภิบาล ท้องที่ อย่าง ๑”

ให้ยกเลิกเฉพาะมาตรา ๑๒ ในหมวดที่ ๓ และ ยกเลิก หมวดที่ ๔ ทั้งหมวด ให้ใช้มาตรา และหมวด ต่อไปนี้แทน

มาตรา ๑๒ กรรมการ สำหรับศุขาภิบาล ท้องที่นั้น ให้ นายอำเภอ เจ้าของท้องที่เป็นประธานกรรมการ โดยตำแหน่ง ๑ และ ให้ แพทย์ศุขาภิบาล ๑ กับ ปลัดอำเภอ และกำนัน ในเขตท้องที่ศุขาภิบาล นั้น เป็น กรรมการ

การประชุมกรรมการปลุกษาหรือ จัดการศุขาภิบาล ท้องที่นั้น ถ้ามี ผู้เป็น ประธานกรรมการ ๑ และมีกรรมการกว่าถึงจำนวนกรรมการ ทั้งหมดแล้ว จึงให้ นับว่าเป็น คณะกรรมการ ทำการได้ ตาม พระราชบัญญัติ นี้

หมวดที่ ๔

ว่าด้วยหน้าที่แต่อำนาจกรรมการ

มาตรา ๑๓ ศุขาภิบาล ท้องที่ มีหน้าที่รักษา ความสะอาด ทุก อย่างในเขต
ท้องที่ศุขาภิบาล อย่าง ๑ จัดการบั้ง กัน โรค ไทย ไข้ เจ็บ ของ ประชาชน
ใน ท้องที่ศุขาภิบาล อย่าง ๑ จตตะเบียน คนเกิด คนตาย แด่ทำการทะเบียน
ฝังฝัง ในท้องที่ศุขาภิบาล นั้น อย่าง ๑

มาตรา ๑๔ ถ้ากรรมการศุขาภิบาล เมือง หรือศุขาภิบาล ท้องที่ เห็น ว่า
บ้านใด มีสิ่งใด โครก หรือสิ่ง ซึ่งจะพาให้เกิด โรคไทยไข้เจ็บ ดังเช่น ว่า
มีขยะมูลฝอย น้ำครำ เว็จอุจจาระ ใต้ถุนโรงเรือน ที่เลี้ยงสัตว์
หมักหมม โดโครก หรือบ้านใด มีคอกขี้ไม่ มีอากาศ แด่แสงสว่างเพียงพอ
หรือซำตรงรัง มีคนอยู่แน่นเกิน กว่าสมควร เหล่านี้ เป็นต้น ให้กรรมการ
มีอำนาจออกคำสั่ง เป็น ดายดักษณัอักษร กำหนดเวลา บังคับ ให้เจ้าบ้าน
จัดการ กระทำให้ สดอาดและเรียบร้อย ตาม ที่กรรมการ เห็นสมควร ถ้าเจ้าบ้าน
ไม่ทำ ตามคำสั่ง ของกรรมการ มีความผิด ต้องระวางโทษ ตามกฎหมาย
ลักษณอาญา มาตรา ๓๓๔ ข้อ ๒

มาตรา ๑๕ ให้กรรมการศุขาภิบาล เมือง และ กรรมการศุขาภิบาล ท้องที่
ปลูกษาหารือกัน ทำงบ ประมาณ รายรับ รายจ่ายเงิน ประจำ ทก ๆ ปียื่น ต่อ
ผู้ว่าราชการเมือง เพื่อนำเสนอสงมุเทศาภิบาล เมื่อส่งมุเทศาภิบาล
ได้รับพระราชทาน พระบรมราชานุญาต แล้ว จึงให้ เป็น ใช้ ได้

ประกาศมาณวันที่ ๒๗ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๕๘
เป็นวันที่ ๑๘๗๓ ในรัชกาลปัตยุมันนี้